

MOLNÁR H. MAGOR

Könnyű

Gyönyörű, könnyű, napfényes,
november végi délután. A feleségem
a szülészetén van, kétnapos, komoly,
szép fiammal, így marad időm egy rövid
sétára édesapámmal Budapesten.

Az Izabella utcából indulunk,
a sors akarta így. Füst-, cement-
és pernyeszürke balkonok kedvünket
nem szegik, ezüstként csillannak két
szemünkbe, már lassítjuk is lépteinket.

Úgy csordulunk az Andrássy útra,
hömpölyögve, mint a méz, mely tőlünk
tanult nyugalmat, pompát, méltóságot.
Holnapunkat hátrahagyva bézs és drapp
és rozsdabarna házfalakra olvadunk.

Ez most jó, ez a létközi, őszi kavargás
az Oktogon rőzsefriss fényei mentén;
ez most jó, a teraszok a Teréz körúton,
s hogy nem állunk meg egy sörre sem;
az örökké pulzáló pályaudvar, igen,

ez most jó lesz; hiszen hamarosan
vonatra szállunk, s egy kékre festett,
keskeny vagonban elpihenünk végre
mi is, már a vérnél is némábban, akár
egy vénában, mely hazáig lüktet,

mely hazáig ringat bennünket.
Így búcsúzunk, boldogan és könnyű
szívvel, mintha volna visszajegyünk,
mintha az apám csak néhány napra
jönne át. De utoljára látja, már az én

szememmel, ezt a várost és benne
apró önmagát. Egy vászontáskába
tettem őt, az urnában elhúló hamvait:
viszem haza, mint eltévedt nagyapát,
viszem haza, mint elcsórt könyveket,

viszem haza, mint szatyor krumplit.
A feleségem a klinikán van, lesz egy
kis időm felkészülni még valami újra.
Az apám most nagyjából három kiló,
itt egy élet, ennyi volt a születési súlya.

Forduló

Tegnap este volt már egy éve,
hogy bevégezted, bár nélkülüm;
nem láttam, ahogy haldokoltál,
s a bőrödöt, hogyan kékül el.
Tudtuk, hogy ez így lesz végül,
mindketten tudtuk ezt, igen.

Tegnap este gyertyát gyújtottam,
pálinkát ittam a bor helyett,
s néztem egy patinás ezüstpénzt
az égen: a jussom ott lehet.
Volt idő, apám, és volt hely,
hogy féltém is arcod felett.

Ma este már száraz az égbolt,
enyhül a szomjam is elvileg;
régvolt könnyeim számba venni
nem hagyom neked sem, senkinek.
Néhány csillag színét veszti,
s fénnel telnek a tengerek,

ha fogamba csorbul a holdtölte;
s a csonka gyász, akár az árulás,
beleolvad a csókcsöndbe.

Épp ezért aztán felkötni magam
nem fogom, korholjon bárki érte,
amit tettem, már megérte:

ha nem csalok, nem volna ember,
ki győzelmedben megmártózna,
s a fájdalom, mit neked adtam,
megannyi bűnöd megváltotta.
Cserébe hálát nem várok;
hagyd a kegyelmet másokra.

Ma este is csak azt kérem tőled,
mint bármelyik irgalmas istentől:
hordd el magad a szívemből.

